

Arrest

nr. 296 774 van 9 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2023 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VANDELOOK loco advocaat L. MEURIS en van advocaat attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk is verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.06.2022 werd ingediend door:

*K., H. (geen R.R)
Geboren te E. op [...]1953
Nationaliteit: Iran
Adres: [...] Lanaken*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij zes visumaanvragen type C indiende bij de Belgische vertegenwoordiging in Iran, waarvan de eerste werd geweigerd, de volgende drie werden goedgekeurd en de laatste twee opnieuw geweigerd. Betrokkene diende dan een aanvraag in bij de Spaanse vertegenwoordiging in Iran, deze aanvraag werd wel goedgekeurd en betrokkene reisde op 08.05.2022 Spanje binnen om vandaar verder te reizen naar België. Betrokkene verkoos er echter voor de termijn van zijn visum niet te respecteren en verblijft sinds 20.05.2022 illegaal in België (zijn visum had een geldigheidsduur van elf dagen). Het is de eigen keuze van betrokkene geweest om de termijn van zijn visum niet te respecteren maar zich te nestelen in illegaal verblijf.

Betrokkene beroept zich op medische elementen als buitengewone omstandigheid. Ter staving hiervan legt hij één attest voor, opgesteld door een Iraanse arts op 23.06.2022. Allereerst is het vreemd dat dit werd opgesteld nadat betrokkene naar Schengen reisde. Bovendien toont betrokkene zelf aan dat hij, ondanks de aangehaalde problematiek, perfect in staat is om te reizen. Verder blijkt uit het voorgelegde attest dat de nodige zorgen voor betrokkene duidelijk toegankelijk en beschikbaar waren in het land van herkomst. Tenslotte benadrukken we dat betrokkene geen enkel attest voorlegt van een arts die zijn beroep in België mag uitoefenen. Hoewel betrokkene al bijna een jaar in België verblijf heeft hij dus geen nood gehad aan bijstand door een Belgische arts. Het feit dat hij tijdens zijn verblijf in België geen nood heeft gehad aan medische ondersteuning ondersteunt de vaststelling dat er geen sprake is van een ernstige medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen. De ingeroepen medische problematiek kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn twee meerderjarige kinderen de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hij beroept zich tevens op het feit dat hij financieel afhankelijk zou zijn van zoon nadat hij ten gevolge van de coronapandemie zijn werk verloren zou zijn. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel bewijsstuk voor. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het voorgelegde attest van het Parsian hotel vermeldt enkel de verblijfsduur in het hotel en de daaraan verbonden kosten maar toont niet aan wie deze kosten voldaan heeft. Ook het voorgelegde aanslagbiljet van de personenbelasting van zijn zoon toont op geen enkele wijze aan dat er sprake zou zijn van enige financiële

afhankelijkheid. Het toont enkel aan dat zijn zoon in België een inkomen geniet uit een nijverheids-, handels- of landbouwbedrijf. Ook het loutere gegeven dat hij momenteel samenwoont met zijn zoon, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van zijn zoon. De elementen van bijkomende afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn Belgische zoon, die al sinds 2007 in België verblijft, terwijl betrokkene pas sinds mei 2022 ononderbroken in België verblijft, maar voordien wel drie maal op bezoek kwam met een visum type C, afgeleverd door de Belgische autoriteiten te Iran. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te zijn van zijn zoon. Wat zijn Belgische dochter betreft, hiervan legt betrokken geen enkel stuk voor. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroept betrokkene zich op bijkomende elementen van financiële afhankelijkheid maar hij laat na hiervan bewijzen voor te leggen. Een loutere samenwoning toont niet aan dat hij ten laste zou zijn van zijn zoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel stuk voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v.Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen familie meer zou hebben in Iran, maar hij maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer

zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 59 jaar in Iran en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds mei 2022 in België zou verblijven en dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in de horecazaak van zijn zoon waardoor hij structuur en regelmatige sociale contacten zou kunnen onderhouden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 15 mei 2023 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 296 773 van 9 november 2023 verwierp de Raad dit beroep omdat de beslissing werd ingetrokken en het beroep doelloos was geworden.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij het beroep volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door een bestreden beslissing en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet hem bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De Raad werd, volgend op de beschikking gestoeld op artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet waarin de partijen werden verzocht de actuele situatie toe te lichten, door de gemachtigde op de hoogte gebracht van het feit dat verzoeker op 7 juli 2023 een nieuwe aanvraag heeft ingediend om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verkrijgen. Dit gegeven wordt niet betwist ter terechtzitting. Het blijkt niet dat deze aanvraag reeds werd behandeld. Verzoeker heeft door deze nieuwe aanvraag in te dienen zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de gemachtigde teneinde deze ervan te overtuigen zijn opvatting, die hij heeft geuit in een beslissing naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch vast te stellen dat hij op ontvankelijke wijze een aanvraag in België kan indienen en een verblijfsmachtiging te verlenen, dit op basis van de omstandigheden die in de nieuwe verblijfsaanvraag worden meegedeeld. De vernietiging van de thans bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, kan slechts tot gevolg hebben dat de gemachtigde een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoekers oudere aanvraag om machtiging tot verblijf, met minder recente aangehaalde omstandigheden. De Raad ziet niet in welk belang verzoeker hierbij heeft. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van een nieuwe aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang. Dit geldt des te meer nu artikel 9bis, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf louter kan beoordelen op basis van de laatst ingediende aanvraag en dat de vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende aanvraag, die in casu terug zou openvallen in geval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Ter zitting erkent de raadsvrouw van verzoeker niet langer belang te hebben bij huidig beroep, mede omdat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat dateert van dezelfde datum als de thans bestreden beslissing en ermee samenhangt, werd ingetrokken.

Het beroep is dan ook onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES